

Folketingets Betænkning og endelig i de fremlagte Kort, mener jeg, at man maa sige, at det Offer, Staten maa bringe for at føre Sagen igennem, er forsvarligt. Gennemførelsen er jo navnlig bleven en Del lettet ved den Ovenskomst, der er truffen med Københavns Kommune, uden at jeg dermed vil sige, at denne skulde være mindre gunstig for Kommunen end for Statskassen. Ogsaa herom er det vanskeligt at danne sig en Mening, og det Resultat, jeg i saa Henseende har kunnet komme til, er derfor kun et Skøn, der gaar ud paa, at man fra begge Sider vist har været nogenlunde heldig. Hvorledes Sagen fremtidig kan udvikle sig, er det aldeles umuligt at have nogen Mening om, det er afhængigt af saa mange Forhold. — Om Forslagets øvrige Enkeltheder skal jeg ikke udtale mig, det er mig bekendt, at der er indtegnet adskillige Talere, som sikkert ville komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun bemærke, at der blandt de 4 Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget i det andet Ting, er et, som jeg maa beklage, nemlig det første. Jeg synes, at Anlæg af en Station ved Svanemøllen er af saa ringe Betydning, at man nok kunde have taget det med; men det har vel været umuligt. Da man i Folketinget enstemmigt har vedtaget dette Forslag, saa slutter jeg deraf, at selv om man har haft visse Betænkeligheder, har man resigneret for at faa denne store, vigtige Sag ført igennem. Jeg vil udtale baade et Ønske og et Haab om, at man ogsaa i dette Ting vil vise Resignation, selv om man paa enkelte Omraader maatte have afvigende Meninger, saaledes at det maa lykkes at føre Sagen igennem. Dermed er det ikke udelukket, at en saa stor Sag bør overvejes, om end kun ganske kort, i et Udvalg. Der er jo i alt Fald een Ting, som vistnok er temmelig dunkel for de fleste af Tingets Medlemmer, og det er Overenskomsten mellem Staten og Københavns Kommune; men saadanne ganske enkelte Undersøgelser kunne jo tilendbringes i ganske kort Tid og ville ikke bidrage til at forhale Sagen. Jeg kan kun ønske, at den hurtigst muligt maa fremmes, og at der ikke maa fremkomme Ændringsforslag, der kunne lægge den Sten i Vejen. Jeg anbefaler hermed Forslaget.

Madsen-Mygdal: Jeg tror, at det er en Misforstaaelse af den ærede foregaaende Taler, naar han begyndte sit Foredrag med at sige, at Kærnen i den foreliggende Sag var den, at Folketinget nu havde vist

sin Villighed til at gøre noget ved Københavns Personbanegaard. Nej, det er ikke Kærnen, for Folketinget har efter mit Skøn altid været villigt til at gøre noget i den Retning. Det, der er Kærnen i denne Sag, er, at vi nu staa i Begreb med at flytte Københavns Personbanegaard over til omtrent den samme Plads, hvor den laa for godt 40 Aar tilbage i Tiden. Det er jo noget ejendommeligt, at vi nu staa ved en saadan Afgørelse: der, hvor Personbanegaarden laa for 40 Aar siden, og hvorfra man flyttede den over til den anden Side af Vesterbro, der vil man nu igen flytte den hen. Som den ærede foregaaende Taler bemærkede, gik der jo ikke ret mange Aar efter den første Flytning, før den Tanke kom frem, at Flytningen var uheldig, og at det kunde være ønskeligt at gøre det hele om igen. Det Ønske blev stærkere og stærkere med Aarene, og den Sag, vi nu beskæftige os med, har foreligget paa forskellig Vis for Lovgivningsmagten i al den Tid, jeg har haft Sæde i denne Sal. Den har været meget brydsom, langvarig og besværlig, og den har mødt megen Modstand paa sin Vej. Der er to Ting at bemærke med Hensyn til Sagens Gang, for det første, at Tanken om Flytningen med Aarene har vokset sig stærkere og stærkere, og for det andet, at Tankens Venner have forfulgt deres Maal med en Ihærdighed, som er Ære værd, og som søger sin Lige, og nu ser det jo ud til, at man er Maalet meget nær. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa en historisk Redegørelse for, hvad der er sket i de Aar, Sagen har staaet paa, det vilde være unyttigt at trætte det høje Ting med noget saadant, men der er dog een Ting, jeg vil nævne i Forbigaaende, og det er det, der skete her i 1894. Det staaer nemlig saaledes for mig, at fra det Øjeblik har det været mere eller mindre afgjort, mere eller mindre klart, at Personbanegaardens Flytning over til den anden Side af Vesterbro vilde blive det endelige Resultat. Det hed nok den Gang, at Rigsdagen stod frit, at Rigsdagen i Fremtiden kunde stemme og beslutte som den vilde, men Forholdet er alligevel det, at vi ere bundne af forskellige Hensyn, saaledes, at vi ikke kunne siges at staa frit. Dog, som sagt, det skal jeg ikke dvæle videre ved. Jeg skal derimod aabent erkende, at jeg har staaet i Modstandernes Række og til sine Tider gjort, hvad der stod i min Magt, for at modarbejde Planen. Dertil har jeg haft to Grunde, for det første den, at den nuværende Personbanegaard